

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce: **T. V. V.**
v ČR bytem X
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2025, č. j. OAM-1281-7/ZR-2025,
o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby

takto:

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.
- II. Žalobce je povinen ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, a to na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 6239200126.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zrušena platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny se podle § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a podle § 46a odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Součástí žaloby žalobce učinil návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.
3. Žalovaný navrhl, aby soud návrhu žalobce nevyhověl. Žalobce má v České republice manželku, s níž se oženil dne 20. 5. 2023, avšak v ČR žije žalobce jen 2 roky, tudíž podle žalovaného nelze délku pobytu považovat za skutečnost, proč by žalobě měl být přiznán odkladný účinek. Žalobce dne 10. 12. 2025 podal žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu a dne 14. 1. 2026 podal žádost o vízum strpění. Návrh na přiznání odkladného účinku neobsahuje žádné mimořádné okolnosti, na základě kterých by se žalobě odkladný účinek dal přiznat. Sňatek byl uzavřen v době, kdy žalobce neměl žádné pobytové oprávnění k pobytu v ČR, tedy nastávající manželé ani nemohli předpokládat, že žalobce bude mít

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

povolení k pobytu v ČR. Žádost o pobyt byla podána až po sňatku. Žalobce je zastoupen právním zástupcem a jeho osobní účast na řízení tak není nevyhnutelná a nezbytná.

4. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
5. Z citovaného zákonného ustanovení plynou dvě hmotněprávní podmínky přiznání odkladného účinku žalobě, a sice (i) že právní následky napadeného rozhodnutí by znamenaly pro žalobkyni nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (ii) že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Ustanovení § 73 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.
7. Podle § 73 odst. 4 věty první s. ř. s. soud rozhodne o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání.
8. Smyslem přiznání odkladného účinku žaloby není oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jedná se o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Poskytnutí odkladného účinku se vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud totiž přiznáním odkladného účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Proto je třeba k užívání tohoto nástroje přistupovat velmi zdrženlivě (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 261/2018-28). Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud nerozhoduje tak, že by předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s.
9. Základním smyslem institutu odkladného účinku není obecně aplikovatelné oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu vůči těm, kdo z podnikání nedosahují účetního zisku, ale jde o mimořádný nástroj zabránění stavu, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu byla konkrétním, zásadním a nevratným způsobem negativně ovlivněna možnost faktického výkonu hospodářské činnosti konkrétního subjektu nebo ohrožena samotná jeho existence, a to ve fázi před uskutečněním soudního přezkumu (viz první právní věta usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 3. 8. 2011, č. j. 62 Af 42/2011-100, č. 2541/2012 Sb. NSS).
10. Aby žalobce dostal své povinnosti tvrdit a prokázat vznik újmy, musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj výkon rozhodnutí znamenal, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a za jak intenzivní by takovou újmu pociťoval. Musí prokázat, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným správním rozhodnutím obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 As 149/2023-82, bod 7).
11. Žalobce je pro úspěšnost svého návrhu povinen tvrdit včas, úplně a konkrétně rozhodné skutečnosti o vzniku nenahraditelné újmy. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dne 4. 11. 2020, č. j. 8 As 203/2020-78, návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a osvědčen, protože je to stěžovatel, který je povinen tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly újmu, přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní, přičemž skutečnosti, z nichž je hrozící újma dovozována, se musí týkat zejména bezprostřední budoucnosti. K závažnosti hrozící újmy pak v usnesení ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 17/2012-30, Nejvyšší správní soud uvedl, že důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylicení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Byť byly uvedené závěry vysloveny Nejvyšším správním soudem v souvislosti s posouzením návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, uplatní se i pro případy posuzování návrhů na přiznání odkladného účinku žalobě.

12. Ve vztahu k první podmínce v obecné rovině platí, že bylo na žalobci, aby ve svém návrhu specifikoval, v čem má jemu hrozící újma spočívat, a aby tvrzené skutečnosti náležitě doložil, příp. alespoň věrohodně osvědčil. Jen tak může soud posoudit, zda neprodleným výkonem nebo jinými právními následky správního rozhodnutí může žalobci skutečně vzniknout nepoměrně větší újma, resp. újma těžko nahraditelná.
13. Aby tedy žalobce dostal své povinnosti tvrdit a prokázat vznik újmy, měl konkretizovat, jakou újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí znamenaly, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a za jak intenzivní by takovou újmu pociťoval. Měl dále prokázat, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozhodnutím obává, by pro něj byl zásadním zásahem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 As 149/2023-82, bod 7). Žalobce byl tedy pro úspěšnost svého návrhu povinen tvrdit včas, úplně a konkrétně rozhodné skutečnosti o vzniku nenahraditelné újmy.
14. Žalobce obecně tvrdil, že má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, žije zde již 2 roky a je plně přivyklý zdejšímu způsobu života. Konkrétně žalobce uvedl, že zde má manželku, s níž se snaží o početí potomka a jejich odloučení by mělo fatální dopad do jejich rodinného života. Žalobce nezpochybňoval, že byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, ale zdůrazňoval, že k zahlazení trestu dojde již dne 20. 5. 2026 a že svého ojedinělého pochybení lituje. Podle žalobce není ve veřejném zájmu, aby byl žalobce nucen pobývat mimo území ČR do rozhodnutí soudu, jímž bude žalobou napadeného rozhodnutí zrušeno. Újmu vzniklou právními následky napadeného rozhodnutí (nucený návrat do vlasti) žalobce vymezil tak, že jde o újmu nenahraditelnou, protože má na území manželku, s níž se snaží o početí potomka, a rodina by tak byla roztržena na dlouhou dobu. Žalobce měl dále za to, že nepřiznání odkladného účinku by bylo na újmu i jeho základnímu právu na spravedlivý proces, neboť by mu to znemožnilo aktivně se účastnit řízení před soudem a mít možnost pravidelného osobního kontaktu se svým právním zástupcem za účelem uplatňování svých práv.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

15. Žalobcem tvrzené skutečnosti v podobě zázemí na území a jeho přivyknutí zdejšímu způsobu života po dvouletém pobytu na území nepředstavovaly tvrzení o *konkrétních skutečnostech*. Konkrétně netvrzené (obecné) skutečnosti žalobce ani neosvědčil.
16. Pokud žalobce s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, argumentoval tím, že nepřiznání odkladného účinku mu bylo znemožnilo aktivně se účastnit řízení před soudem a mít osobní kontakt se svým právním zástupcem, šlo o odkaz nepřipadný. Podle ustálené judikatury správních soudů platí, že žalobcem odkazovaná judikatura byla korigována a překonána usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, podle něž *„zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Všechny tyto individuální okolnosti by však měly jasně a konkrétně plynout ze stěžovatelem osvědčených tvrzení. Soud zde vždy poměřuje újmu, která hrozí stěžovateli, a újmu, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, stejně jako možný rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem.“* (srov. např. recentní usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2025, č. j. 4 Azs 224/2025-20, body 6 a 13).
17. Vzhledem k odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalobcem předloženému oddacímu listu má soud za osvědčené, že se žalobce ve Vietnamu oženil s manželkou dne 20. 5. 2023, na území přicestoval dne 23. 1. 2024 a ke spáchání *třech úmyslných* jednání, za něž byl žalobce pravomocně odsouzen, mělo dojít v červenci 2024. Soud měl za osvědčené vzhledem k charakteru tvrzení žalobce v návrhu, že ho k území pojí i reprodukční snahy s manželkou a že svého trestného jednání lituje. Žalobce žádné jiné *konkrétní* skutečnosti ke kvalitě a rozsahu svého rodinného života na území netvrdil. Za irrelevantní měl soud tvrzení žalobce o zahlazení trestu dne 20. 5. 2026, neboť pro rozhodnutí soudu o návrhu žalobce je rozhodující stav v době vydání tohoto usnesení.
18. Ze souhrnu osvědčených skutečností (manželství, lítost žalobce a jeho reprodukční cíle) soud dovodil, že odjezd žalobce ze země může představovat zásah do jeho rodinného života a může mu způsobit újmu. Tuto újmu však soud vyhodnotil jako újmu, která nevybočuje z běžných důsledků zrušení pobytového oprávnění cizince. Soud též poukazuje na to, že podle § 172 odst. 10 ve spojení s § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců o žalobě žalobce rozhodne do 13. 4. 2026, tudíž bude-li žalobě vyhověno tak, jak žalobce předpokládá ve svém návrhu, jeho odloučení od manželky nebude mít dlouhého trvání.
19. Poskytnutí odkladného účinku se vyznačuje svým mimořádným charakterem a je určeno pro ojedinělé případy, kdy by pro jejich individuální okolnosti neodložení účinků napadeného rozhodnutí představovalo konkrétní, zásadní a nevratný negativní zásah. Soud tak s ohledem na výše uvedené shledal, že žalobcem osvědčené skutečnosti týkající se jeho rodinného života nepředstavují individuální okolnosti, zakládající nutnost odložit právní následky napadeného rozhodnutí.
20. Soud shrnuje, že žalobce neosvědčil takovou hrozící újmu v důsledku napadeného rozhodnutí, která by vedla k závěru, že způsobená újma je vzhledem ke konkrétním poměrům žalobce natolik významná, že je na místě v jeho případě prolomit pravidlo, že žaloba nemá mít odkladný účinek. Jelikož nebyla splněna první podmínka pro přiznání

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odkladného účinku žalobě, soud se již druhou podmínkou nezabýval. Soud návrhu nevyhověl, neboť nebyly kumulativně naplněny obě zákonné podmínky, a odkladný účinek žalobě nepřiznal.

21. O náhradě nákladů řízení, které případně vznikly v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, rozhodne soud až v rozhodnutí, jímž bude řízení o věci samé skončeno (srov. § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s. a § 61 odst. 1 s. ř. s.).
22. Závěrem soud dodává, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).
23. K výroku II tohoto usnesení soud uvádí, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. „Povinnost zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku proto vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovatelí uložena povinnost soudní poplatek zaplatit. Krajský soud tak je v usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku současně povinen výrokem uložit žalobci povinnost zaplatit poplatek za tento návrh, a to ve výši 1 000 Kč podle položky 20 sazebníku poplatků. Tento soudní poplatek je splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit uložena (§ 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích)“ (srov. recentní usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, bod 23). Žalobce nezaplatil soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v pětidenní lhůtě dle výzvy soudu ze dne 13. 1. 2026, č. j. 62 A 1/2026-11, doručené mu dne 13. 1. 2026. Proto soud žalobci výrokem II tohoto usnesení uložil povinnost zaplatit předmětný soudní poplatek. Pokud žalobce v mezidobí uhradil soudu soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku na základě uvedené výzvy, splnil tím povinnost uloženou mu výrokem II tohoto usnesení. Pro úplnost a za účelem předejití zmatení žalobce soud uvádí, že žalobce je za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě povinen zaplatit toliko 1 000 Kč a že na výzvu k zaplacení soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby nemá toto usnesení žádný vliv.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je kasační stížnost nepřipustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. a § 104 odst. 2 s. ř. s.].

Plzeň 20. ledna 2026

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.